

dváží dobrodruzi, pohodlně se usaďte a poslechněte si příběh starého kronikáře Hamara z Gjoviku, příběh z časů úsvitu naší civilizace, z věků tak slavných, že na ně lidstvo již raději dávno zapomělo ...

Již desetiletí žily na světě, který každý z národů pojmenovával svým vlastní jménem, národy trpaslíků, barbarů a elfů v míru a pokoji. Trpaslíci byli spokojeně zalezli ve svých horách na severu, kde dolovali zlato, diamanty a drahé kovy a o dění na zbytku kontinentu se příliš nezajímali. Z jejich kováren putovaly na jih nejvyšší ocelové zbraně, zbroje a mistrně zdobené šperky, jejíž kráse se oddívala nejedna královna a které zdobily šperkovnice snad každého panovníka..

Elfové - moudrý a vznešený lesní národ - obýval lesnatá údolí a pahorkatiny na severovýchodě. Elfi lučišníci se i v době míru pravidelně cvičili v lukostřelbě a zasáhnout jablko na padesát sáhů dokázal snad každý mladý elf. Elfi druidi, kouzelníci a mudrcové zase měli dostatek klidu na to věnovat se magii a filosofování nad smyslem světa a existence vesmíru. S ostatními národy elfové udržovali jen vlažné a občasně, nicméně zásadě přátelské kontakty ...

Drsný národ barbarů obýval pláně a pastviny ve středu kontinentu. Barbaři se odjakživa věnovali chovu koní a dobytka, ty nejlepší plnokrevníky byste našli právě ve stájích náčelníků barbařích kmenů. Barbaři čile obchodovali jak s trpaslíky na severu, tak s lidmi, jejíž roztroušená království se nacházela na jihu kontinentu za skřeti říši. Právě barbaři - skvělí válečníci - chránili obchodní karavany, které putovaly ze severu na jih obtěžkány náklady zbraní, šperků, kůží a kožesín a zase zpět na sever s luxusním zbožím jižních kupců.

Celou tuto idylu narušovala jen právě říše skřetů, jako klin vražená mezi národy lidí a barbarů. Skřeti neuvěřitelně rozšířili svá území během Skřetích válek před více než stoletím a zatím se nenašla síla, která by je zatlačila zpět. Skřeti žili ve svých doupatech a ruinách měst, ze kterých vyhnali původní obyvatele a rabovali, co se dalo. Neustále vedli výbojně války a sanžili se dále rozšiřovat svá území. Za sebou nechávali jen vyřabovanou pouštinu a vypálenou zemi.

Nicméně ani se skřety neměli barbaři ani elfové příliš problémy, natožpak trpaslíci vysoko v horách. Elfim hvozďům se skřeti válečníci raději zdaleka vyhýbali, existovalo jen pár nejdrsnějších skřetích veteránů, kteří se v poslední době vydali pro trofeje do elfího hvozdu a vrátili se živi. Ani na silný národ barbarů si skřeti raději příliš netroufali, pro skřety bylo mnohem snadnější rabovat a plnit lidská království na jihu, která se díky namyšlenosti lidských panovníků a jejich přehnané touze po moci nebyla schopna už desetiletí sjednotit a rozdrobená lidská říše tak jen stěží odolávala nájezdům zuřivých skřetích horů.

... když tu se stalo něco, co ze dne na den a jednou provždy zvrátilo běh dějin ...

Přenesme se nyní o několik tisíc kilometrů dále na západ, na otevřené moře, slunce svítí, a jemný váněk pohupuje flotilou plachtnic mořeplavce a kupce Kristiana z rodu lidí. "Zeměěěěěěěě, zeměěěěěěěě, vidím zemi!!!!!!", hobit plavčík, nejmladší člen posádky, řve na plné kolo ze strážního koše, rychle slézá po provazovém žebříku a žene se ke kapitánovi. "Země na obzoru, kapitáne, zeměěěěě, kapitáne, viděl jsem zemi!!!!, tíííímhle směrem!!!!" Kapitán se nejdříve naoko zamračí, nevěří, ale nakonec bere do ruky dalekohled a opravdu, v dálce jsou vidět břehy jakéhosi ostrova. "Elfe

navigátore, zaměř naši polohu a vy čtyři, hýbaj do práce, napněte plachty a otočte je o 20 stupňů na západ!!” Čtyři obrovští krollové, kterým malý hobit sahá sotva po kolena, se neochotně, leč poslušně zvedli, chopili se obrovských pák a kol a začali navíjet provazy, kterými se ovládala soustava plachet. Deset chalpů by mělo co dělat uřídit takovouhle loď, ale jim čtyřem to nedělalo příliš velký problém ... Po několika hodinách plavby stanula noha kapitána Kristiana na písčité pláži nově objeveného ostrova ...

Zpráva o nově záhadné zemi se jako blesk šířila kontinentem, každý mluvil o ohromném bohatství, které skrývají tamní horstva plná zlata, železné rudy a diamantů, o rozlehlých neprostupných lesích, ve kterých se prohání neuvěřitelná množství rozrodných druhů zvířete, o úrodných loukách a pastvinách, na kterých se pasou obrovská stáda divokých koní a ovcí, o úrodné půdě, na které by se skvěle dařilo farmářům a zemědělcům i o divoších, kteří se s primitivními lučičky, oštěpy a v bederních rouškách pohybují po ostrově a schovávají se v lesích a hvozdech ...

Mezitím se v Křišťálovém paláci, královském sídle rodu elfů, koná zasedání Sněmu Starších. “Rozšíříme svá výsostná území o část toho nového ostrova, místní divoké obyvatele naučíme novým dovednostem a budeme s nimi žít v míru a pokoji. A kdyby nám naše plány chtěli zkřížit ti namyšlení barbari, naše luky jim ukáží co proto! Jak se stavíte k mému návrhu, ctění členové Sněmu Starších?”, zaznělo z úst elfi královny v jantarovém sále lesního královského paláce uprostřed pro obvyčejné smrtelníky neprostupného hvozdu. Souhlasné pokyvování znamenalo jasné ano. “Ty, lorde Davčo, povedeš naše osadníky a vojáky. ” Vysoký lučišník s jizvou přes půl tváře, oděný ve zlatem vykládané ozdobné zbroji, vstal od jantarového stolu, poklekl a hluboce se uklonil. “Bude mi cti, má královno!” “Tvými vrchními veliteli budou generál David Neporazitelný - velitel elitní královské gardy, hraničář a mistr stopařského umění Jirka z Udolí Křepelk, mág a filosof Ondřej, mistr umění teleportace a bojový bard Beník, který svou hrou a zpěvem bude dodávat odvahu celé naší armádě.”, pokračovala královna v proslovu. “Vyplujte co nejdříve!”.

“Tož tó by v tom byl bazmeg, abyž nám něgdož vyrubal naše zlatu a železo v tej novej zemi, co vobjevil ten lidskej bastard ne tej lódi”, hudoval si sám do vousů starý trpaslík, vládce trpasličí říše, na zlatém trůně své horské pevnosti. “Každej zasránej gram zlata, každý zrníčko na celéj tejdle zeměguli gulatej, přísůdil bůh Odin nám, národů trpaslíků, tož žádněj smradlavej lidskej pošug ať se mi nesere do našich hor výsokejš, tam prostě dojedeme na našejš veslicích a pěkně je tam načutněme do zadnic a bude to sakra naše území ...” “Tož sakra tam pošlu svýho nejstaršího syna, Michal Sekerobijce I., s našimi horníky, řemeslníky a bijci, ať si pro sebe také vydobije kus tej slávy, když má po mě převzit královskou sekéru a korunu. A s ním mocného trpasličího mága Jakuba z Koubel, mistra platněre a zbrojire z Královské Marešovy výhně Filipa Ocelovou pěst a mého nejmladšího syna Vojtěcha II. z rodu Sekerobijců, když se osvědčí v boji jako velitel trpasličích oddílů těžké pěchoty, jmenuji ho po jeho návratu generálem královských vojsk. Je to sakra otázka cti celého našeho národa a mé královské rodiny, tak na co ještě, pro Thorovu nohu, sakra čekám?!!”

V pevnosti Skategatt, baště náčelníka národu barbarů, vládl čirý ruch. Ze všech stran se do pevnosti obehnané neprostupnou hradbou několikametrových dřevěných palisád, sjížděli kmenoví náčelníci ze všech koutů země. Uprostřed pevnosti na velkém náměstí u hradu obehnaného příkopem plným zašpičatělých kůlů, hořely v koších ohně a okolo nich se zvědaví náčelníci a bojovníci tísnilí. Čekali. Když už bylo náměstí úplně plné, vrata hradu se otevřela, padací most se pomalu spustil dolů a mezi bojovníky vešel sám náčelník národu barbarů, Vlk Odvážný z Mělnic. Barbar jak hora, vysoký dost přes dva sáhy, severním větrem ošlehaná tvář, dobronzovala opálené tělo samý sval, oděný jen do půl těla v kožených kalhotech opásaných zlatým pásem a s kůží s hlavou vlka přes

pravé rameno, u pasu mohutný široký meč v ozdobném závěsu. Náměstí se zdálo být přeplněné k prasknutí, ale masa barbarů se před náčelníkem kupodivu sama rozestoupila a umožnila tak Vlkovi přejít doprostřed prostranství. "Vítejte v mé pevnosti!", zahřměl mohutným hlasem Vlk mezi bojovníky. Hlasitě: "Huráááá náčelníkoví!!!" mu bylo odpovědí. "Jak se k vám jistě doneslo, mi spolubojovníci" pokračoval Vlk, " lidé objevili v západních mořích novou zemi. Ale lidé si ji nezaslouží. Tato země bude patřit nám!!!" Nadšený řev bojovníků přehlušil jeho hlas. "Já sám povedu výpravu do nové země. Zemi obsadíme a běda nepřátelům, kteří by nám chtěli zkřížit cestu. Spolu se mnou vyrazí s našimi pastevci, kupci a armádou, sir Adam, vynikající strateg a taktik, generál Kiri Neohrožený jako velitel jízdy a kupec Daniel, správce nových území! Vyrazíme již za týden!" "Sláva náčelníkoví Vlkovi! Sláva! Sláva!", křičel dav a o výpravě tak bylo jednohlasně rozhodnuto ...

"Grrrr, donesssly se ke mně, grrrr, jákéssssi zprávy o nějakém novém ostrově, grrrr ..." Skřeti král Dominik zvaný Ukrutný, se procházel polorozpadlým zasedacím sálem svého hradu a zálibně si prohlížel svých čtyřista třicet pět trofejí zabitých nepřátel. Vlastně to nebyl tak úplně jeho hrad, kdysi tu žil nějaký významný panovník z rodu lidí, ale skřeti již dávno toto území zabrali skřeti král si vybral hrad za své sídlo. Zálibně se podíval z okna na svou černou zemi plnou ohňů, která pod přikrovem kouře vypadala velmi ponuře až strašidelně. Zálibně natáhl do nozder pach ze skládky pod hradem a vrátil se do místnosti. "Vaše Monarchovosssssti, sssss, taký jsem o té zemi něco zasssslechl, grrr ...", úlisně přitakával menší shrbený skřet, králův poskok, slina mu ukápla z tlamy, spadla na zem a zasučela na dřevěné podlaze "Grrrr, říká se Vaše Výssssosti!", zle se na něj obořil král Dominik. "Doplujeme do té země a vyplníme ji, grrrrr, jako každou jinou, grrr, a zabereme pro sebe, grrrrr ..." zálibně se král Dominik drbal ostrým drápem na zjizveném čele. Prošel už tolika bitvami a šarvátkami, že jizvy a zranění na jeho těle nebylo možné ani spočítat. "Grrrr, prý tam i někdo žije, nějaci, sssss, divošššši, ha ha ha, ty zotročíme a budou pro nás makat, grrrrr, nebo je rovnou sežereme, ha ha, grrrrr ... Šílený Honza, zabiják ze Severu, grrr, bude velet plukům veteránů a generál Tchoř Smrdutý rozseká na cucky všechny nepřátele v čele jízdy na vlci. Válečný šaman Jakub Zkrvavený Tesák z klanu Markovič bude rozsévat děs a mor v řadách našich nepřátel a mistr šermíř Filip Břítva z Šenku stane v čele mé osoní gardy, grrrr, ta země bude naše, grrrr"

A tak začal Třetí věk našeho světa, věk osidlování Nové země ...